

דברי חיזוק ומוסר מלוקטים משיעוריו של מורנו ורבנו בניהו שמואלי שליט"א לפרשת שמיני

ימי סליפת העומה ימים של הכנה - הספירה שלנו זה הכנה ל"מתן תורה". אנחנו מכינים את עצמנו לקבל את האור הגדול של 'קבלת התורה'. 'וספרתם לכם', מלשון 'ספיר ויהלום'. 'ספיר' זה 'אבן טובה', וכאשר מלטשים אותה, היא מאירה. כך גם אנחנו, על ידי מצוות 'ספירת העומר' מלטשים את הנשמות שלנו ומאירים אותן כ'ספירים' ומטהרים אותן את הנשמות הקדושות הללו. אמנם צריך להבין כי כבר ב'ליל הסדר' זכינו לקבל 'הארה' גדולה, זה ה'מוחין העליונים', שפע אדיר שאין כמותו, שפע שהוא מבורך בכל מכל כל. ואם זכינו לכל כך הרבה 'הארות' גדולות, למה אם כן צריך שוב 'ספירת העומר'. אלא זה שאלת ה'בן' 'החכם' ב'ליל הסדר' - מה העדות והחוקים והמשפטים אשר ציווה השם אלוהינו אתכם?, הוא רואה שב'ליל הסדר' זכינו לקבל הארה כל כך גדולה, ומיד אחרי זה מתחילים לספור 'ספירת העומר'? אז מה שקיבלנו ביום הראשון, הסתלק? התירוץ הוא - נכון, כל מה שזכינו ביום הראשון הכל היה בדרך נס, כי אנחנו היינו בבחינת 'אות ערום ועריה', ובאמת לא היינו ראויים עדיין לאור הגדול הזה, והקדוש ברוך הוא עשה איתנו נס ופלא ונתן לנו את האור הזה הגדול כדי לגאול אותנו ולהוציא אותנו ממ"ט שערי טומאה שהיינו בתוכם. אבל עכשיו, אחרי שכבר יצאנו ממצרים, צריכים לעשות עבודה של יום יום כדי להזדכך, כדי שנהיה ראויים באמת לקבל את השפע והאור הגדול הזה ב'חג השבועות' ב'מתן תורה'. וכל זה, על ידי שאנחנו מאמינים חזק בקדוש ברוך הוא ורוצים וחפצים ללכת בדרך השם, ורוצים להגביר עלינו את המידות הטובות.

למה הדבר דומה? עובר בבטן אמו שניזון מהאוכל שהאימא אוכלת, וזה הולך לטבור שלה, וככה הוא ניזון. העובר לא צריך לעשות שום פעולה בשביל לקבל מזון. אבל אחרי שיצא מבטן האימא והוא רוצה לקבל אוכל, אז הוא מתחיל לבכות ורק אז הוא מקבל אוכל. אם לא יבכה, לא יקבל. אותו דבר, כשעם ישראל היו במצרים, לא היו צריכים לעשות שום פעולה. הקדוש ברוך הוא אמר להם 'עכשיו אתם בבחינת 'עבד', ככה זה לפי ה'קבלה' ה'בן' הבכור העליון' היה ב'עבד' ואמר הקב"ה 'אתה תקבל את השפע ישירות'. אבל אחרי שיצאנו ממצרים, זה כבר ה'לידה', וזה מצריך 'עבודה'. כי רק על ידי שעובדים, מזדככים, ומקבלים. וככה זה לא רק ב'ציאת מצרים' עצמה, אלא כל שנה ושנה נכנס לנו האור בפעם אחת ב'ליל הסדר', ובמוצאי יום טוב מתחילים לעבוד, וכמו שעכשיו אנחנו נמצאים בימי ה'ספירה' שצריך להזדכך בהם ולעבוד, וכל אחד יקבל על עצמו שיהיה כלי ראוי לקבלת התורה ושהשכינה תשרה בו.

ואנחנו מכינים את עצמנו ל'חתונה' הגדולה שאין כמותה. ואיזו חתונה זאת להתחתן עם הקדוש ברוך הוא והתורה הקדושה. וצריך כל יום שאדם יתקן את מעשיו וילך בדרך השם. ועכשיו זה הזמן. רבותינו שואלים - הספירה שאנחנו סופרים היא באופן שכל יום מוסיפים יום לספירה. צריך בעצם לספור הפוך, כי כשאדם למשל מחכה לחתונה שלו ואומרים לו 'החתונה שלך בעוד 50 יום', הוא סופר לעצמו כך - 'עוד 48 יום', ואחרי מספר ימים אומר 'עוד 40 יום לחתונה' ומציין כמה ימים נשארו לחתונה הגדולה. אז למה אנחנו סופרים כך ומוסיפים כל יום עוד יום לספירה?, אלא התשובה היא, ש'ספירת העומר' זה לא רק להגיע ליום ה'חמישים', אלא כל יום זה מתנה והארה בנשמה. כל יום אדם מקבל 'תוספת' בנשמה שלו. כל יום הולך ומאיר בפני עצמו. נכנס 'אור', ויוצא 'טומאה' מהאדם. כשנכנסת הקדושה, הסטרא אחרא הולכת לה.

כמו שכותב המהר"ח: 'שמתקנים בכל יום מידה' אחרת. שבוע הראשון מתקנים ה'חסד', וכל יום בשבוע מתקנים פרט אחד באותה ה'מידה'. כל יום עוד קצה, ומתקדמים עוד קצת, וזה מאיר את הנשמה של האדם. לכן רבנו האר"י אומר, שעכשיו זה ימי 'קטנות המוחין', כמו תינוק - איך שאתה מדריך אותו ללכת בימים הללו, ככה הוא ילך הלאה. בימי 'הספירה' אדם נולד מחדש, ואז הוא מקבל לאט לאט את ה'מוחין' שלו וה'אורות' שלו. לכן אומר הרש"ש - איך שאדם מתנהג בימים הללו, כך יתנהג כל ימות השנה. אם בימים האלה אדם לומד טוב, ויש לו מידות טובות ומנסה לזכך את עצמו, כל השנה יימשך. גם כן, אם אדם לא מתנהג עכשיו טוב, זה ימשיך כך הלאה. לכן צריך חזק להשתדל בנושא.

סיפר ה'סבא מנובהרדוק', שב'ורשה' היו קבוצת רמאים נוכלים שכל עבודתם היה איך לרמות אנשים. יום אחד הם פגשו איזה יהודי טוב. דיברו איתו ואמרו לו 'תשמע, אל תגלה לאף אחד.. יש לנו מכונות שמדפיסות 'שטרות' של כסף בכמויות גדולות. אתה תיתן לנו 30,000 דולר אמיתיים, וניתן לך 100,000 דולר מזויפים. ואתה יכול לקחת את ה-100,000 האלה ותבדוק בבנקים ואצל חלפני כספים, ותבדוק אותם איפה שאתה רוצה, ותראה שאי אפשר לגלות את הזיוף שלנו'. אמר להם 'בואו נבדוק. תביאו לי קודם כסף'. נתנו לו כסף, ואמר להם 'את זה אני לוקח אחרי שאתן לכם גם כן כסף'. אמרו לו 'בסדר'. הלך ובדק אותם בבנק, ואמרו לו 'זה אמיתי'. הלך לעוד בנק וגם לחברים, והכל היה בסדר. בא ואמר להם 'זה מה שנתתם לי מזויף. קחו עכשיו אתם את הכסף האמיתי. נתן להם 30,000 דולר והלך. לא עברו אפילו 10 דקות, ולפתע שני שוטרים עוצרים אותו 'תעצור!', מה יש לך בתיק?'. התחיל האיש לפחד ולרעוד. פתחו את התיק ומוצאים שם את הדולרים.. ההוא מהפחד ברח.. בינתיים הם התחילו לרדוף אחריו 'השוטרים המחופשים', והקבוצה השנייה לקחו את הכסף שהוא עזב, והלכו.. ובאמת הכסף שנתנו לו לא היה מזויף, אך הם עשו לו 'תרגיל' והתחפשו לשוטרים ועצרו אותו בדרך, והוא הפסיד הכל. ככה גם בא יצר הרע לאדם. אם האיש הזה היה עיקש ולא מפחד והיה עומד על שלו, לא היה קורה לו כלום. אך הוא לא האמין שזה כסף אמיתי וחשב שהכל מזויף אצלו, ואז כשהכל מזויף, אז האדם מפחד, ולא הולך לו, והוא בורח.. לכן צריך האדם שאת המצוות שלו יעשה 'אמיתי' ולא 'מזויף', וילך בדרך השם 'אמיתי' ויעשה רצון אבינו שבשמים. ועכשיו בימי 'הספירה' האדם יכול לעשות הכל 'אמיתי' ולהתחיל מחדש. שלא יהיה איתו חס ושלום בעיות וצרות.

ימי' ספירה - אומר רבי שמעון בר יוחאי- 'לפני מי אתם מטהרים, ומי מטהר אתכם'- 'לפני מי', בימי הספירה ע"י מצוות 'ספירת העומר', חוץ מזה שבזה מתקן את המידות, יש בה גם כוח טהרה מיוחד. אומר רבי שמעון- תא חזי, כשישראל היו במצרים, היו ברשותא אחרא והיו ברשות ס"א והיו אחוזים בטומאה כאישה בימי טומאתה. ואחר כך שיצאנו ממצרים פסקה הזוהמה, וצריך עכשיו לקיים 'וספירה לה שבעת ימים'. ועכשיו אנחנו צריכים לטבול במקווה טהרה מיוחד. לא מקווה טהרה תחתון שטובלים כאן אחרי שבעה ימים, אלא מקווה טהרה עליון. בעולם העליון הנשמות טובלות, ולא מספיק להם שבעה ימים, אלא צריך שבעה שבועות. אחרי שסופרים שבעה שבועות, אפשר ללכת למקווה הזה ולהיטהר ולהתקדש.

ולכן הוא אומר 'תספרו לכם'- לכם דייקא, לכם, לעצמכם, כדי שאתם תיטהרו, ואתם תזדככו. כל מי שסופר, סופר כדי לזכך את עצמו, ככה יוצאים מהטומאה כל יום עוד קצת ועוד קצת, וכך האדם נטהר, ואז הוא יוצא מהטומאה וזוכה עוד מעט לטבול במקווה העליונה. ואומר הזוהר- מי שלא סופר, ומאבד יום אחד מהספירה, 'לית דין מסטרא דטהור'. זה הלשון של רבי שמעון בר יוחאי- כל ברנש דלא מני חושבנא דא אינון שבע שבתות תמימות, לא אקרי טהור ולא מכללא דטהור הוא, ולא הוא כדאי למהווי ליה חולקא באורייתא'. כלומר לא כדאי שיהיה לו חלק בתורה בכלל. זה מפחיד. ולכן, צריך להיזהר ואסור לאבד אפילו יום אחד בספירה. וזה המסלול בשביל שאדם יזכה לטהרה ולקבלת התורה. מלבד זה, בימים הללו ניתן לתקן את המידות שלנו, ולכן מתחילים לקרוא 'פרקי אבות', כדי שאדם יתקן את המידות שלו. הרי כתוב 'לעולם ימכור אדם כל מה שיש לו ויקנה 'מנעלים' לרגליו'. ורבותינו אמרו 'אל תקרי 'מנעלים', אלא 'מנעולים' להרגליו'.

למאן אפאיתותי - אדם שרואה אצל אחרים איתותים, צריך ללמוד מכך על עצמו, ולא יחכה עד שיבוא ה'איתות' חס ושלום על גופו. אותו דבר, עם ישראל כשרואים איזה 'איתותים' על הגויים, צריך לדעת שכל מה שהגויים מקבלים, עם ישראל יראו ויקבלו מוסר מכך. סיפר ר' יצחק ירוחם, שהוא נסע פעם במונית לחתונת איזה תלמיד. התחילה הנסיעה ואז הנהג אומר לרב 'אם כבודו יכול להגיד דברי תורה'. הרב אמר לו 'נכון שאני בכל נסיעה אומר לך דברי תורה, אבל תראה, היום אני עייף. תגיד אתה איזה דבר'. הנהג אומר לו 'טוב' ומספר לו 'כשהייתי בצבא אחרי יום מפרץ, הלכתי עם הפלוגה שלי לשטח בחוץ, והיינו עייפים מאוד והלכנו לישון. מתוך העייפות הזאת אנחנו שומעים לפתע צעקות וצרחות חזקות ונוראות שהקפיצו את כולנו על הרגליים, ומרוב פחד גם אנחנו צרחנו. בסוף מה התברר? שלאחד החיילים, הסתובב לו על הרגל נחש ארסי שמתפתל לו על רגלו, והיה החייל מפחד שיכיש אותו הנחש, ולכן צעק לעזרה. לא ידענו מה לעשות. קרא בסוף המפקד לאחד הצלפים ואמר לו "אתה תדייק רק על הראש של הנחש ותיזהר על הרגל של החייל כמה שאתה יכול. אם קצת ייפצע, לא נורא. אבל נציל לפחות את הבן אדם". לפני שהוא ניסה, אמרו שם חיילים 'בואו נצעק קודם כל כולנו 'שמע ישראל'. זה מה שהם ידעו. ואז כולם זעקו 'שמע ישראל' בחוזקה מילה אחרי מילה. וכשצעקו 'שמע ישראל', התחיל הנחש לרדת ונעלם... והנהג בשלב הזה התחיל לבכות. אמר לו הרב, 'נו, מה סוף הסיפור?', אמר 'הבחור חזר בתשובה והתחיל לשמור מצוות ועכשיו הוא ממש דתי והולך בדרך השם'. שאל הרב 'אבל מה איתך אתה??', ראית את זה גם כן, לא?' אמר 'עד שזה לא בא על הבן אדם, אז הוא לא משתנה'. יש כאלה שמחכים שהנחש יעלה עליהם..

פכא בהשפחה - היה בחור שרצה להתחתן והגיע הזמן שלו לכך, אבל היה לו איזה דבר בפנים שמציק לו, יבלת כזאת. אמרו לו שב'גרמניה' יש איזה 'בית חולים' ורופאים מומחים שיורידו את זה במומחיות וגם לא ישאירו לו צלקת. הוא נסע לשם, וכל זה במטרה בשביל להתחתן. הגיע לשם, וגם הגיעה באותו זמן איזו משפחה מ'הולנד' עם הבת שלהם שהייתה יראת שמיים, והייתה לה בדיוק הבעיה שיש לו. עשו שלוש פגישות ביניהם לפני שעשו בכלל ניתוח, והתחתנו לבסוף.. וכבר לא צריך ניתוח, כי הוא יש לו יבלת וגם היא יש לה יבלת. תמיד היו שואלים אותו 'איך התחתנת עם בחורה 'הולנדית'?', מאיפה הבאת אותה? אתה גר בבני-ברק'. אז הוא סיפר להם את הסיפור הזה. מה שאדם עושה ומשתדל, לבסוף הכל נהיה איך שנקבע בשמיים. לכן, צריך שאדם יעשה כמה שיותר עבודת השם, כי אדם לא יודע כלום לגבי מה שקורה. וכל רגע שיש לו יעשה עבודת השם, ויקדש שם שמיים. וללכת בדרכי השם זו הזכות הכי גדולה שיש.

ב'קייב' היה איזה יהודי שהיה מומחה ב'טלפתיה' והיה רואה דברים בעיניים שלו שאף אחד לא רואה. היה כאן את הרב עזרא בצרי שהיה אב בית דין פה והוא אח של הרב דוד בצרי. כשהיה צעיר, היה רואה בן אדם ויודע הכל עליו- מה עשה, מתי יבוא, איפה ילך וכו'. הוא בעצם הבן של הנכדה של חכם יהודה פתאיה, וחכם פתאיה אמר לנכדתו ש'עזרא' בגיל 12 עד 13 יהיו לו 'גילויים' וזה יעלה אחר כך. וככה היה. היית עובר לפניו, והיה אומר לך 'אתה ככה, ויהיה לך ככה..'. משהו לא רגיל. ואחר כך זה נעלם ממנו. אז היה שם איזה יהודי ב'קייב' שהיה מסתובב בעיירות, והיו פונים אליו בשאלות שונות ומבקשים להיעזר בו לפתור את הבעיות שלהם. יום אחד הגיע איזה יהודי חרדי עם פאות וזקן, ואמר לו 'אתה רשע! ואתה אוכל בשר חזיר..!'. הוא ניסה להכחיש, אבל אמר לו 'בוא אני אראה לך איפה השארת שם חתיכת אוכל היום..', עד שהוא נשבר והודה וחזר בתשובה. פעם הוא נכנס לאיזה מקום וראה איזה מישהו עצוב. אמר לו 'אתה עצוב בגלל אחותך שב'רוסיה'. אתה לא יודע מה קורה איתה. תדע לך שהיא שלחה לך מכתב, והיום זה יגיע אליך. אל תהיה עצוב'. וכך הסיפורים עליו התפרסמו ב'רוסיה', ואפילו ה'ק.ג.ב' שמעו עליו. יום אחד היה חוקר של ה'ק.ג.ב' שחשב לעצמו 'למה צריך להשקיע הרבה כוחות?', נקרא ליהודי הזה 'ליבאלה' והוא יפתור לנו הרבה בעיות'. אמרו לו 'תגיד לי איפה היהודים מחביאים כסף וזהב?', אמר 'אני יהודי פשוט. מה אתם רוצים ממני?', מאיפה אני יכול לדעת?, אבל יש ב'רוסיה' איזו 'אימא' שהיא יודעת הכל בכוחות שלה'. החוקר לחץ עליו ולא הניח לו. תוך כדי שינה, פתאום התעורר ל'יבאלה', והיו מסביבו עומדים הרבה חיילי 'ק.ג.ב' שרוצים לראות מה הוא אומר. אמר להם 'הנה לכם אינפורמציה'. הצביע על ראש סגל החוקרים ואמר לו 'אתה יש לך מטבעות זהב שמונחים בקערה ומכוסים בחריצי גבינה..'. ואמר לשני 'אתה יש לך כף פה, והחבאת וגנבת..', והתחיל עם השלישי, ואז הם תפסו אותו ואמרו 'משוגע אחד, אתה מדבר שטויות והבלים', לקחו אותו והוציאו אותו משם. כך מהשמיים נתנו לו את ה'שכל' הזה בשביל שיינצל, וכל זה כי הוא עוזר לאחיו היהודים. וכדי שיינצל מהם, הוא אמר להם איפה נמצא הכסף אצלם. ואז הם פחדו על עצמם ושחררו אותו.

ר' חיים קנייבסקי היה נוהג בבית שלו לספר, שהיה לפני 50 שנה רעש גדול ב'בני-ברק'. היו אז 'ניתוחי מתים', ואישה דתיה אחת שנדרסה למוות, לקחו אותה המשטרה לניתוח אחר מיתה. קבוצת אברכים למדו משניות, ועשו לה 'תיקונים' והרבה אנשים ריחמו עליה והתפללו עליה כי הייתה גלמודה והייתה ניצולת שואה. סיפר הרב, שבזמן 'מלחמת העולם' היא הייתה במסירות נפש יוצאת ומטפלת במתים. ולכן הצליחו להציל אותה לבסוף מניתוח לאחר מוות.

מספר ר' חיים זאיד שהוא חזר פעם מ'אלעד' לב"ב ועלה לאוטובוס, והיה שם אדם שאין לו כסף לשלם לנהג. אמר לנהג 'תראה, אין לי עכשיו כסף. אני לא יודע מה קרה. אין לי את הכסף איתי, אני אתן לך בפעם אחרת' והיה מתווכח איתו. בא הרב זאיד ואמר 'מה הבעיה, אני אתן 10 שקל בשבילי' ושילם עליו. ר' חיים ירד בב"ב והלך ל'סופר' לקנות כמה דברים, מחפש את הארנק שלו ולא מוצא.. רוצה לשלם עכשיו בקופה ואין לו כסף.. הצטער צער גדול כי היה לו בארנק את כל המסמכים שלו. הלך מיד לבנק לבטל את כל הכרטיסי אשראי, ובינתיים צלצל הטלפון 'אתה הרב חיים זאיד?', אני נמצא בתחנת הדלק ברחוב ה'שומר'. בוא, מצאתי את הארנק

לפה שלו ומה הוא מוציא מהפה. הגמרא במסכת 'חגיגה' מספרת על אמו של אלישע בן אבויה, בזמן שהייתה מעוברת, עברה ליד מקום של עבודה זרה, הריחה מאכל אסור, והיה לה תאוה לאכול מאותו מאכל האסור, ואכלה ממנו לבסוף. ואותו אוכל האסור היה מפעפע בגופה כארס של נחש(כך הגמרא אומרת). ולאחר שגדל בנה אלישע בן אבויה, הוא נהיה גדול בתורה(היה מהארבעה שנכנסו לפרד"ס, והיה רבו של רבי מאיר בעל הנס), ובכל זאת נשאר בו אותו 'ארס' של אותה אכילה של אמו, ולמרות שהאכילה הזאת הייתה בהיתר, כי מעוברת שהריחה מאכל ומתאוה לאכול, מאכילין אותה אפילו ביום הכיפורים כדי שלא יהיה סכנה לעובר. בכל זאת נתערב הארס בדמו ובנפשו, עד שהבשילו פירותיו ונעשה – 'אלישע אחר' (כך הוא כונה בגמרא), שכפר בכל התורה כולה. רואים אנו מה יכול לגרום מאכל אסור שיהודי אוכל. ההשפעה של הדבר הזה הוא כמו קרינה שמזיקה בתוך גופו של האדם, למרות שהוא לא חש זאת בבשרו, אך הדבר עושה את פעולתו בגוף ולאחר זמן ניכר פעולתו גם כלפי חוץ.

כך כותב הרמב"ם, שהמאכל שאוכל האדם הופך לדם, והדם זורם אל הכבד, ומשם אל הלב, ובלב הוא עובר תהליך זיכור והולך אח"כ אל המוח שהוא כלי המחשבה. וכל זה תלוי בשולחנו של האדם, שיהיו עליו מאכלים כשרים בלבד, בשר כשר, עלי ירק ללא חשש תולעים וכו'.

מסופר על הבת של הש"ך (השפתי כהן), שבזמנו, פרצה מלחמה בין אוסטריה לבין צרפת. הש"ך היה גר באוסטריה. החיילים הצרפתים כבשו את העיר שלו באוסטריה ועשו שם הרס רב. את התושבים שלא הספיקו להימלט הם רצחו בדם קר. החיילים הצרפתים פרצו גם לביתו של הרב. הרבנית, כשראתה את החיילים, מרוב בהלה נפלה ומתה. לש"ך היתה בת שהיא בת חמש. הוא לקח אותה בידו וברח. תוך כדי המנוסה, נפלה הילדה מידיה והוא היה חייב לברוח כי עוד רגע היו יורים עליו. את הבת שלו שהיתה יפה מאד לקחו החיילים הצרפתים אצלם. הילדה הזאת גדלה אצל המלך. כשנתנו לה לאכול, היא לא רצתה ואמרה להם שהיא יהודייה, והיא אוכלת רק מאכלות שהתורה מרשה (כל זאת היא אומרת כאשר היא בת חמש בלבד...!). כיבדו אותה, ונתנו לה פירות ודברים שמותרים לה באכילה. למלך הייתה נסיכה שהיא באותו גיל כמו הילדה היהודייה, ושתייה גדלו יחד, למדו ושיחקו יחד. יום אחד, ראתה הבת של הרב (הש"ך) שנחש מתקרב לבת המלך ועומד עוד רגע להרוג אותה. מיד צעקה, ובאו המשרתים של הארמון והרגו את הנחש. אחרי המעשה הזה אהב אותה המלך עוד יותר והחברות בין שתי הילדות התחזקה עוד יותר. יום אחד הגיע איזה מורה ללמד אותן. הוא הבחין שהיא לא אוכלת ושאל אותה מה הסיבה לכך. הילדה נעלבה והתחילה לבכות. הבת של המלך סיפרה לאביה שחברתה היהודייה בכתה היום כנראה בגלל שהעליב אותה המורה. קרא המלך לאותו המורה ונתן לו עונש חמור וסילק אותו מהארמון. יום אחד פרצה שריפה בארמון המלך, והילדה היהודייה ברחה אל היער, ושם תפסו אותה שודדים. אמרה להם, 'מה ייצא לכם אם תתעללו בי?', תיקחו אותי לשוק של היהודים, ושם תמכרו אותי ותרוויחו הרבה מאד כסף'. וכך היה. למחרת, לקחו אותה אל היהודים, והיהודים פדו אותה בהרבה מאד כסף. היא גדלה אצל ראש הקהל, והיא לא סיפרה על עצמה דבר. לבסוף גם חיתנו אותה עם בחור טוב ושקדן מהקהילה. חלף זמן, והגיעה פורענות לאותה העיר, כאשר הגיע לעיר שר אחד גוי והטיל על היהודים מס בסכום גבוה מאוד. לא ידעו היהודים איך להשיג סכום כזה. התאספו כולם בבתי הכנסיות, צמו ובכו והתפללו. כשבא בעלה הביתה היו פניו עצובות. שאלה בת הרב את הסיבה, והוא סיפר לה על הגזירה. היא אמרה לו שהיא יודעת לכתוב בהרבה שפות, והיא יכולה לכתוב מכתב למלך כדי שיעזור להם. בעלה אמר שהוא לא מאמין שהיא תצליח בדבר. בכל זאת, היא החליטה ללכת לבית של אשת השר ולשוחח אתה. למחרת בבוקר לבשה בגדים נאים והלכה לבית השר והציעה את עצמה לעבודה בתור תופרת, ובינתיים שוחחה עם אשת השר על כל מיני נושאים. ואז אמרה לאשת השר – 'את יודעת מי אני?', אשת השר אמרה שהיא לא יודעת. אמרה בת הרב 'אני בת הרב שגדלתי אתך יחד!!.. בלילה של השריפה ברחתי...'. אשת השר שמחה מאד, ואמרה לה שהם חשבו שהיא מתה בשריפה והם התאבלו עליה. וכך הן התחבקות והתנשקות. ואז סיפרה לה בת הרב על הצרה שנפלה על היהודים, ואיך שבעלה הטיל את הגזירה על היהודים. הלכה אתה בת המלך שהיא גם אשת אותו שר, והיהודייה הציגה בפני השר את הבעיה של היהודים שהם לא יכולים לעמוד בגזירה שהטיל עליהם. ועוד אמרה לו שאם הוא יענה לבקשתה לבטל את הגזירה, המלך יעשיר אותו מאד, כי המלך ישמח מאד כשהוא ישמע שהיא עדיין בחיים, אך אם הוא לא יסכים לבטל את הגזירה, הוא יהיה מסכן. השר הסכים לדבר, ובכך היא הצילה את כל הקהילה היהודית. חלפו שנתיים ימים מהמעשה הזה, ובאחד הימים בא הש"ך לעיר לשאת דרשה, וכולם נתאספו לשמוע אותו. בין הנשים בקהל הייתה גם הבת של הרב. קולו של הרב היה מוכר לה. נזכרה בימים שהיא הייתה קטנה. ביקשה מבעלה שיזמין לביתם את האורח שיאכל אצלם. בזמן הארוחה שוחחו עם הרב, והרב סיפר שהייתה לו בת קטנה, ובימי המלחמה נעלמו עקבותיה והוא לא יודע מה קרה אתה. כשהיא שמעה זאת, היא(הבת שלו) פרצה בבכי, ואמרה לו שהיא הבת שלו. רואים אנו איך שהכל השתלשל באופן פלאי כזה בזכות זה שבת הרב שמרה על עצמה ממאכלות אסורות ולא טימאה את נפשה.

לפני 30 שנה היה נהג שהיה מסיע אותי פעם בשבוע למסור שיעור בבתי-ים, ובאחת הנסיעות ביקש הנהג ממני שאתפלל על בת של חבר שלו מ'רמת הגולן'. החבר הזה הוא קצין בכיר בצבא וגם פרופסור. ביום בהיר אחד לבת שלו נהיה נֶמֶק באוזן, והמשפחה בצער גדול ולא יודעים מה לעשות. לאחר מספר שבועות הנהג אמר לי 'שהורידו' לבת הזאת את האוזן, ועכשיו התחיל נמק באוזן השנייה, והמשפחה בוכה וחסרת אונים. הם הלכו לכל הרופאים ולא ראו ישועה. המשפחה שלחה את הבדיקות ל'גרמניה', ושם, פרופסור אחד אמר להם – 'אני מתבייש להגיד לכם, כי זה לא שייך ליהודים, זה חיידיק שיש אותו רק בחזיר'. מסתבר שהחבר הזה של הנהג של הרב היה צד חזירים ברמת הגולן, שוחט אותם, מחלק את הבשר לפרוסות ומאחסן במקפיא, וזה היה האוכל שלהם ביום יום. וכך, תפס החיידק הזה את ביתו, והאבא הזה לא עלינו, חתך את ביתו לחתיכות, אצבע ועוד אצבע לא עלינו...

לע"נ – סלים בן רחל, הרב שלום אהרון בן רחל, חכם שלום הכהן בן תפחה מלכה, הרב שמעון בן חביבה, הרבנית שולמית רחל בת מזל, יעל טוהר בת נוגה, שאול בן רחל ופורטונה בת רבקה, מורד בן פרידה, זקי יצחק בן פרידה, נחמה עליזה בת אסתר, רחל בת גרז, פרידה פירדוס בת נחמה עליזה, יוסף בן שמחה זיווג הגון – אודליה בת אסתר, מיכל מרים בת לימור, משה חיים בן סטלה אסתר, יעקב ישראל בן שושנה, יניב בן שושנה, ורד בת בתיה **בראות ונחת ל – דוד בן זוהרה**, נחמן בן רינה, רבקה בת בסנדה, זקי בן סטלה אסתר, שושנה בת רבקה, סטלה אסתר בת נחמה עליזה, סלים בן רחל, ישראל הרצל בן ביה, אברהם בן לינה, רינת שרה בת שושנה, רחלי בת רינת שרה, שמואל בן רינת שרה, אבישי בן שולמית **זש"ק – משה בן בלה**, ששון בן רונית ברכה, מירי בת סוזן, שי שלמה בן חנה, רפאל נתנאל בן טלי, שרה בת חנה, רינת שרה בת שושנה, מרדכי בן סטלה אסתר, אסתר בת בתיה, מאיר הראל בן יונה

מחזור להפיק. האצונין להקדיש את הצלון או לסייע ולתמוך בהפצתו יסנה לפזון - 052-6126053